

# খান আকর্ষণ

Քաղաքալին «Կոմայրի» օրաթերթի հավելված

1991 թ. Ապրիլ: № 21. Գիւղ՝ 50 կող.



Հայուսունիք մասնակիլ ԱՄԵՐԻԿԱՆԱՅՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅ, ԲԱՀԱ ապահ ՀԱՅԻ, և ՊԵՐՎԱ  
ՀԱՅ ԽԱՅՐ:



Այս աշխարհական կիրառությունները պահպանվում են առաջարկած կազմակերպություններում:



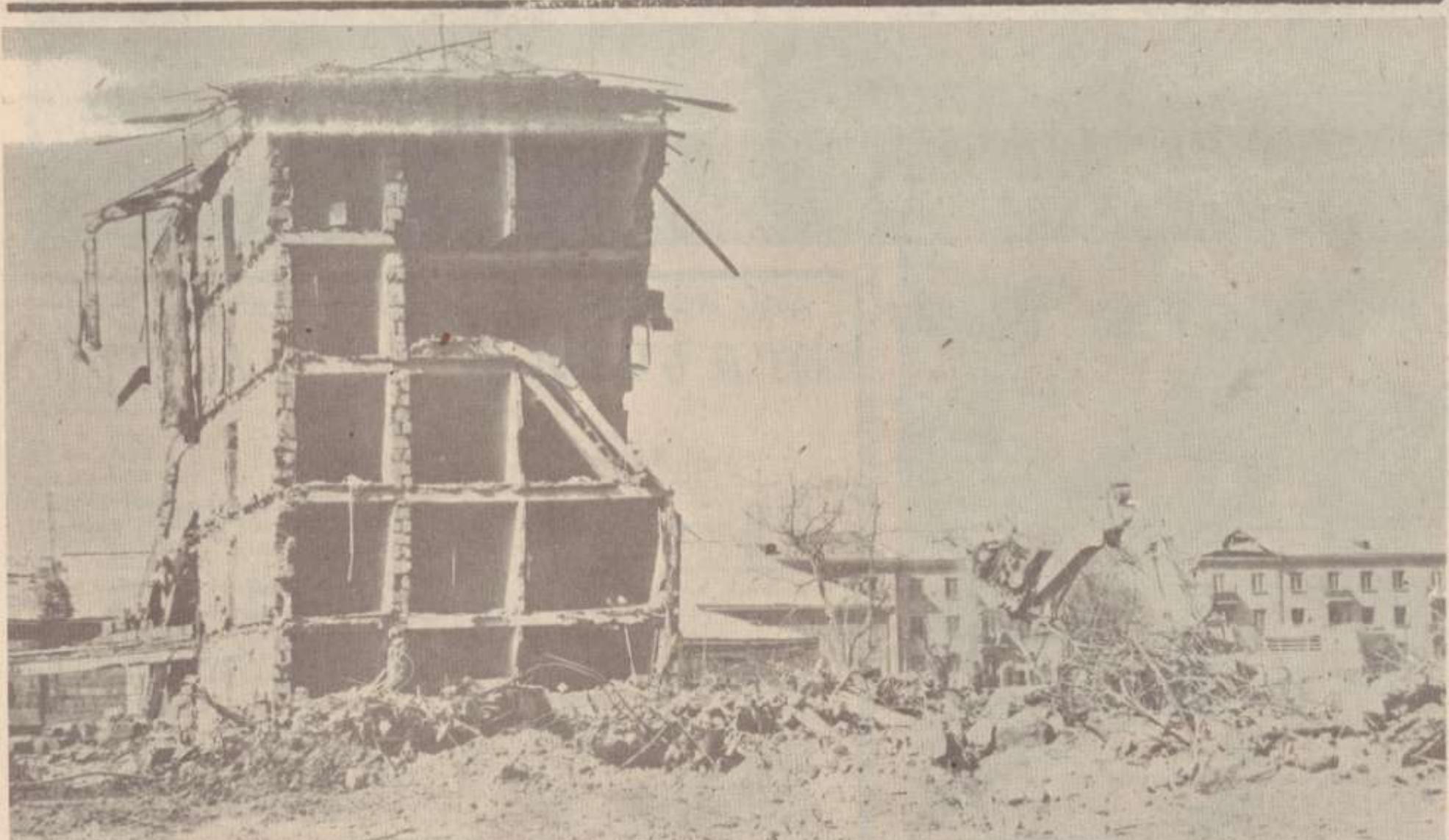
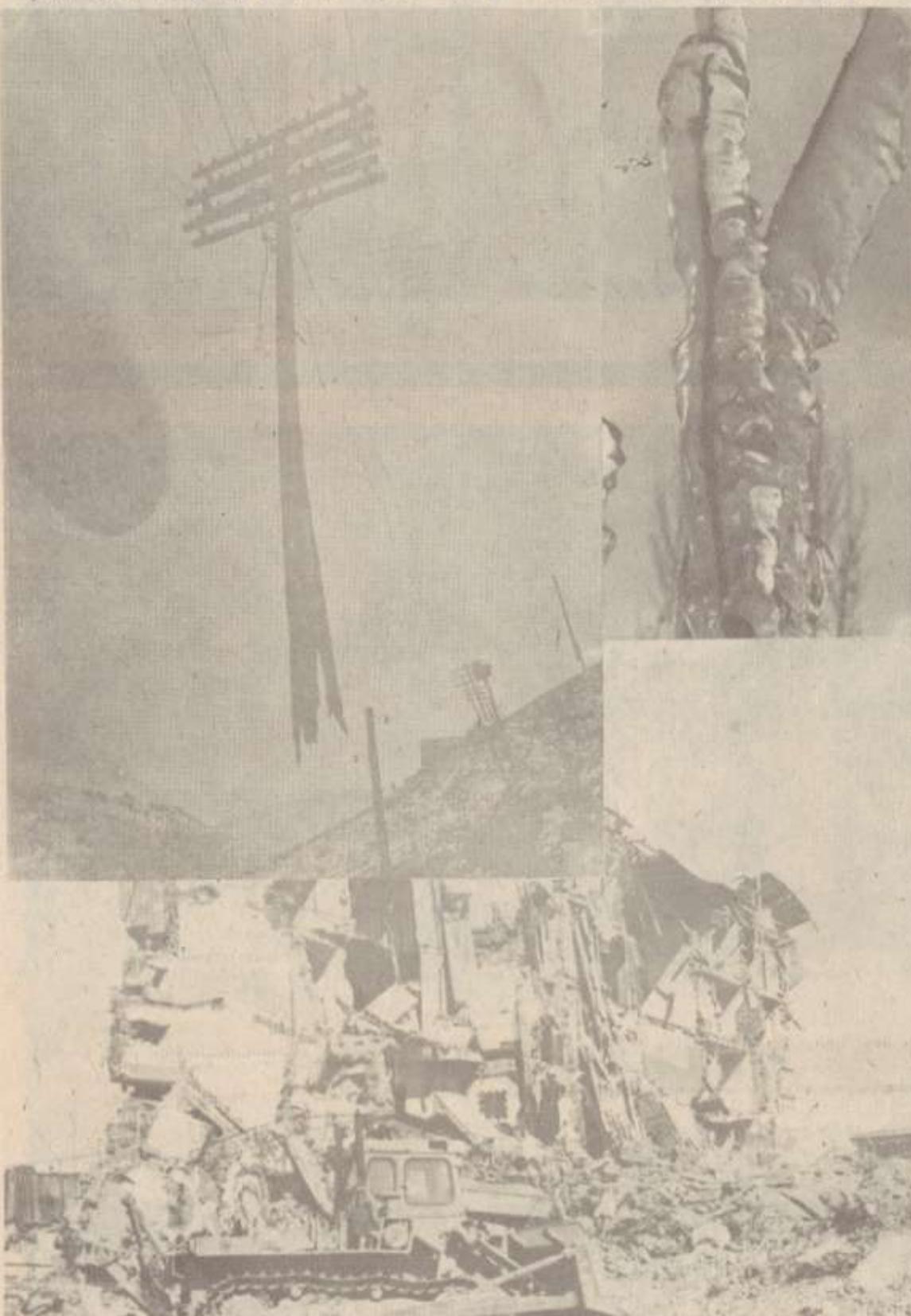
1100bps 20020202000000

ԱՐԹՈՎԱՅԻՌ՝ ԳՅՈՒԽՈՐԻՒ...

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

(Սկիզբ՝ № 20-ամ)  
Եվ նա ըշուր ձեռքիր՝  
Տեսավ պարզիած—  
Բռունց շավութած,  
Հպարտ, անմոռնչ.  
Ազգադին, ավաղի.  
Դեռ նոր բացիող վարդ,  
Էլ շնասցեց շնորհավորել...  
Ենք ի եւեաց  
Խոզ դրզյունով  
Ու փլից միկից.  
Ա-խ, այդ աղջիկը եւազանիւ,  
Ախ զարեհամուս  
Կյանքի ուժազոր  
Զօրուրյամք հմուտ  
Փատակներից փրկեց ու փրկեց,  
Փրկեց յատերին  
Ու եր ուժահատ համեսած մերեւ

Կամեցայ նորին  
Ա. ս, մահն անօրեն  
... եռան էլ առաջ փրկող որմի տակ:  
Եվ մաւեց, մաւեց կյանքն էլ Արթարդի—  
Մեոց հիշուակի:  
Խոկ այն էլիքրան  
Զնդոյան տաճիք  
Երդ-երածշառըրյան  
Աւագոցին ավագ,  
Եղանակում էր «Գաւենան մանուշակ»...  
Գաւենան զայտուան էր երգոյ ավետում,  
Այդ երգում եռա ուրախությունն էր  
Լուսոց վեստիւում—  
Ազադ, շզիսե, որ լույսն է վերցին՝  
Երգի երանք մարեց չուրբերին.  
Մուրի մեջ հաճզավ մի շափ զազանք  
Ու հոմեն եռամ



ԳՈՒԹԻ ԱՌԱՋԻՆ ԿԱՅԱՆՆԵՐԸ. ԱՐԹԻԿ — ՍԱՐԱՏԱԿ

## ԿՅԱՆՔԻ ՈՒ ՄԱՀՎԱՆ ՍԱՀՄԱՆԱԳԾՈՒՄ

Ընդհանուր գերբարձր կողմ տարերքի մղեցնած վայրկաններին Արթիկի շրջանային կենտրոնական հիմնադաշտում ժննդարերական բաժանմունքում լուր աշխարհ էր զայի մի առջևիկ: Մարդ թափառ Աշուունը, որ զայալուում էր երկունքի ցալերից, անհաջող էր շրջապատին, չեր զգում, առավել ևս մորով է չեր անցնում կը ունինել, թե շորջն այդ ինչ սննդով իրարացում է: Միայն ժաման հնատ երիտասարդ մայր պիտի մեկուսի լուր սփոփն իրեն, որ Բարդ աշխարհին ու նոյնի պատման ոժոխային վայրկանների ընթացքում ինքը վերտունում է մարտուն մղեցնած տարերքի դն:

Սույն մնակնես-երկու տասնակ կիրունուրը շրայմանացքը Արթիկին ցնցակայակածի Էսպիկնուրունում հարաբերելու... Այս բարերախուռաքանքը էլ Արթիկը շատ շուտ ուրի կանգնեց: Եկ որ այլրան ազգակիցներ ու նարագուներ կային այդ պահին փառակների վերափած Ծիրակի երեմնին զարդ բաղառում: Եկ մարդկանց ու մերժմաների ամենավեճ հորդանք ակնբարբորն սուրաց դեպի Անմինական:

Դիկտուրիքի 7-ի ժամը 11-ամբ 41 րոպեից կես ժամ էլ շանցած ինձ գուռ բաղարում ապրանք Երևանին 1 ա շենքի ճաճկասաւերի խառնիչուն կոյսի մոտ: Ենչոյն տեսարան էր, որտաճմիկ պատկեր: Նախկին նարևաններից մի բանին ավերականակարութիւն այս ու այն ժամուն նուսակուր կանչում էին լորդրած նարազուաններին,

օգնություն աղերսում: Կապարի ծամբուրյամբ լուր ու նամար վայրկաններն ամբողջ են, իսկ ևս դեռ շգիտում, թե որուն են որդին, դուստուր...

Մուտիկ Բարսամներից մեկը՝ Սուրեն Գրիգորյանը, մի ազգագոյն ու բարեգործ մարդ, նայում է, որ կին ցի տուած ավտոմեքենայով տղա է տարեկ և տանելիս... լաց չի եղիլ: Ես մեռու պիտի գլխի ընկնեմ, որ լաց շինուց նշանակում է ծամբ, ամիսի ըստով՝ անհատապի կորուս շնունի:

Կասկածանքը սողուկում է բոլոր զգայարաններու: Նայում եմ կարմիր տուֆով շենքի դատարկ պատումաններին ու գարմանում, թե դրանց պատճերի հատ-հատ բարեկ ինչո՞ւ միանգամբ գլխիս շնոր չեն զային, բանի դեռ շենք տեսել պրիտիններկանց ինստիտուտի առաջին կորսի ուսանողութիւն դատերաց Ռուս մինչ այդ առ նա նախապահանում է ինձ և նայում է այս մնամ, նորաց Երևանում է...

Դարձագ հնատ պիտի ինձնամ, որ վերևում Արարագիս ծննդից դատացիորեն մի ժամ էլ շանցած, ամրոց Ռիվանդանուց դատարկվում է միանգամբ և Արթիկի Ծաշի շնոր օգնությամ մերժմաններից դարձութափում հանուն են աղերսի վայ և այնունից մեր շրջամի Մարտակ զուուի առաջին բաժնութեանը կետ, ապա՝ տուժագործների բաղադի Ռիվանդանուց ըսկուում փոխադրել աղետալութիւն:

(Ծարումակությունը  
7-րդ էջում)





ГУЛР № 117294

Նեկան ԿԱՐԱՆԻ ԱՎԵՏԻՄ-  
ՑԱՆՔ ծնվել է 1964 թվակա-  
նի ապրիլի 19-ին. Սովորել  
է Տեղասովի անվան դպրո-  
ցում, ապա ուսումը շարու-  
նակել թիթեա արդյունաբերու-  
թյան տեխնիկական այլու-  
հանե ամուսնացել:

Նելլին Ախուրյանի տպա-  
րանում էր աշխատում: Եաւ  
սիրված ու հարգված էր, և ո  
ւաստար մարդ իր երիխայի

Համար: Նելլին շատ էր սիրում ընթերցանությունը, գրքերի հարուստ հավաքածու, անձնական հիմնալիք զբուռարան էր ստեղծելի:

Մայրու աղջիկ, նմնակ կԱ-  
ՄՈՅԻ եղիսաբերձԱՆ, ծնված  
1987 թվականի օգոստոսի  
9-ին, զռվելցին առնը: Աշ-  
խույժ, ժիր, խելացի երեխա  
է:

ԿԱՐՈ ԵՂԻԱԶԱՐՅԱՆ



ԱԼԱ ԱՅՅՈՒՍԻ  
ԳՈՂՈՎԱՑԱԽԵՐ ծնվել է 1957  
թ. Լենինականում, սովորել  
Գոգոյի անվան Հ 21 միջնա  
կարդ դպրոցում: Ավարտե-  
լով դպրոցը, ամուսնացել է  
և ապրել զոհ ու եղանիկ ա-  
մուսնու, եւկու որդիների  
նետ: Աշխատել է կարդ ֆար-  
մակայում, կոլեկտիվում ե-  
ղայ սիրված՝ ու հարգված  
մարդ՝ ժամանակ միշտ զեմքին:  
Նվիրված էր ծնողներին, բա-  
րեկամեներին, ընկեններին,  
իւ աշխատանքին: Կոր ըստ  
կարան էր ստացել բարձրի  
եռակառույց շենքերից մե-  
կում: Մեծացնում էր իւ որ-  
դիներին՝ Արայինիկին և Անդ-  
րանիկին, եւանց նետ կա-  
տում հույսեր ու եազանք  
ներ, առկայի... Այս շա-



դեկտեմբեր ու բարձրանա  
սակ Ալլահ... Թարի ու Շեքիր  
մայր՝ իր զավակների հնա  
անենոց զան դարձավ Երկա  
շարժին:

ԱՐՏԱՌ ԼՅՈՎԱՅԻ

ՊՈՂՈՍՅԱՆԸ ծնվել է 1976 թ.  
Անդրանիկանում, սովորել է  
36 միջնակարգ դպրոցի 5-րդ  
դասարանում, սովորում է  
հայ. № 4 երաժշտական դպրո  
ցում: Ծառ էր սիրում երա  
ժտաւորյունը և երազում էր  
զանայ երաժիշտ: Աշխա  
միկին դպրոցում բայց էին  
սիրում, սովորում էր գերա  
զանց և ուսուցիչներն էին  
հաճախ էին հապատակում  
բարեխիպն, պարտաճանաչ  
ու բնունակ աշակերտու-  
Ավագ, անագոր աղեսի զնի



պարհագ Առայսմիկը՝ անկա  
տար բողնելով ամեն ինչ՝  
  
ԱՆԴՐԱՆԻԿ ԽՈՎՃԱՅԻ  
ՊԱՂԱՍՑԱՆԸ ծնվել է 1977  
թ. Անդրեականում, սովորու  
թ եր նույն № 36 միջնակարգ  
դպրոցի 4-րդ դասարա-  
նում: Գարապում էր սպոր-  
տով՝ հախապատճերու-  
նք տալով զարգան ո-  
նի բրձամարտին և մեծ  
հաջողաբրյունների էր հասել  
այս մարզաձևում: 1987 թ.  
Կրանքարանում անցկացված  
համամիութենական մրցա-  
շարում գրավել է առաջին  
տեղը, իսկ 1988 թ. Անդր-  
րապում շնորհ առաջին  
մրցանակի: Մեկ շաբաթ ա-  
ռաջ էր մրցամասներից տուն  
դարձել ու...



ԱՐՄԵՆԻԱՆ ՍԵՐԱՎՈՒ

Սնկել է 1927-ին. Դպրության ավարտելուց հետո, ազգերի քան 40 տարի աշխատել է էներգիականի տարսամուռային ավտոմենարկությունում որպես վարդարձներայից գոհ են եղել, արժանացել է խրախուսանեցների և պատվողների, Հարգված է ըստ կունեկություն:

Նսիրված էր ընտանիքին՝  
կնոր, զավակներին, թոռ-  
նիկներին, որոնց համար  
պատրաստ էր զոհելի իր կյան-  
քը։ Ազազ, զաժան երկրա-  
շարժք կիսատ թողեց նրա

Այսուհետեւ սկսվել է նրա  
ձանկագրմական զործու-

ԽԱԶԱՏՎԱՆ ՀԱՅՈՒՇԻ  
ԳՐԻԳՈՅԻ



Ընդունենք 10 տարիկան  
էր Հայութիւն. ստվրում էր  
№ 10 ֆրանսական թիգու-  
մակ միջնակարգ զպրոցի  
4-րդ դասարանում. Սիրում  
էր նաև հրաժշտություն, ար-  
մասու և հաճախում էր  
հրաժշտական զպրոց:

Մարմնագլ և հոգով նուրը,  
հմայիչ այս աղջնակը բոլո-  
րին զարմացնում էր իր խառ-  
նրվածքով, մարդկային գե-  
ղեցիկ բնավորությամբ։ Ա-  
մեն ինչին շուտ հասնելու  
ձգուումը, ամեն ինչի մեջ  
անպայման զեղեցիկը տիս-  
նելը, անօահման հետաքըր

Բարի, կամեցող, սվիրված  
ժայռ ու նաև տատիկ էր Աբ-  
գամ Խորաթյանը: Նա սրբի  
թրթիռով էր խնամում իր  
նորածին թոռնիկին, որը կը  
բում էր իր անունը:

Հազարների նման նա է,  
ըստովյան տարերքի և հաւ-  
ցավոր անպատճական անառա-  
վության անմեղ դուռ դար-  
ձավ....



ԱՐԵՎԻԿԱ ՍԱՐԳՍՅԻ  
ՄԵԼՔՈՆՅԱՆ

Ծննդի է 1973 թվական  
նոյեմբերի 11-ին: Համեստ  
աշխատանք այս առջիկ տ  
վորում էր № 18 դպրոցու  
բարձր առաջադիմությամբ  
Հետաքրքրությունների շրջան  
նակը լայն էր՝ սիրում է  
գրեր, երաժշտություն, բայց  
ավելի շատ տարինած է  
ասեղնագործությամբ, որում  
զբաղվիմ էր օրինա և  
զատ ժամերին: Իր ա  
մեն մի աշխատանք ավագանուց  
տևող մնաց սիրությունը և  
ուրախությամբ և նպարանու  
թյամբ: Երկրաշարժը վրա հս  
տավ, երբ 600 տուփորում էր 10  
րդ դասարանում և նոր ե  
պատրաստվում կամքը դուր  
գալ: Ավտոյ, Արևիկն իր մատ  
կանացուն կնքեց նարազան  
կրթօջախի փատակների տա



ԱՐԴԻՇՆ ՈՒԽՈՒԹԻՒՆ  
ՄԵԼՔՈՆՅԱՆ

Մամիկոնյան է 1979 թ. Խոհեմահ  
22-ին: Ընդունած, ուրախ և  
աշխատված նրանա էր Սարգսիս՝  
տարվան մամկնա բոլոր նե-  
տարբերություններուն: Փռք  
հասույցու համարի է զու-  
պեղինի ֆարբիկայի № 2  
մամկնապարտեզը, որտեղ է  
աշխի է ընկած իր տրամա-  
տուկ ընդունակություններով՝  
հիմանայ ասմունքում էր:  
Դարձական տարիքում ար-  
դիս Սարգսիս մնացարքը-  
քում է երաժշտությամբ, հա-  
ճախում պիտույքների սրագ-  
տում զործող դժոջի խմբակի  
պարագնություններին՝ կարճ  
ժամանակում տիրապետելով  
ազգային երաժշտական աղ-  
գործիքին: Անավոր երկրա-  
շարժի օրը Սարգսիս իր Շնամ  
շատ անմեղ նրենաների մեջ  
գործվեց դարոցի փլատակնե-  
րում:





ՀԱՅԱԿԱՆԵՐԸ

Ս. ԳՈՒՅԱՆԻ

## ԱՐԾԱԿԱՆ ՊԵՐՍԱՄՑԱՆ

## ՀԻՇԱՌԻԹՅԱՆ ԱՆԻՎՆԵՐ

Ես եմ ինչպես ուղրուի տառ այս աստծոն,  
Ինչպես ստեմ.— Տեր իմ աստված, դու իօձ գրա,  
Հայութի դեմ, ախ, այսպիսի կը լի բանուցու,  
Հայութի դեմ իմ նախառը ո՞վ ես կու:

Ես, եմ իմ պահուի տառ այս աստծոն,  
Եր ոյի է որոցքներին, և ոչ թէ կար,  
Եր ճերմակած բախտուու ոմ արցունք-արցունք,  
Եր դարձի ոմ արցունքապատ ցամի գագար:



ՊԱՏՄՈՒՄ Է ՄԱՅՐԸ

## ԼԻԱՆԱ ՎԱՐԴԻԳԵՍԻ

## ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

1980 թ. նոյեմբերի մի գնդի ցի օր էր, եր 2 արու զավակ ներից նետ ծնվեց իմ Լիանան: Կենուրախ աշջնակ էր, թիժունիկի նման բովուն էակ: Խնչախի՝ նոյզերով ու ապրումներով մնացավ ու դարձավ դպրոցահասակ: Դեռև մանկապարտեզու գի տեր արած հաշվել ու ասմու թի: Դարձավ Ռ. Ղարիբցանյանի անվան № 9 միջն. դպրոցի սանց: Որոշ ժամանակ անց փակեց դասարանու իր ընդունաբառություններով և դարձավ դպարամի, անմնատաշակոր աշակերտություն: Եր խոր էր զնում դասարանի առաջնությունների մասին, ուսուցչուն Սղայանը գովաստով էր խոր էր լիանախի մասին:

Աղետի օրը սովորականի նման արթնացավ, թեյց և պատրաստվեց գնակ դպրոց: Լուր աղջիկ էր, բշտու, բայց այդ օրը ծիծառու էր պկսի իմ բայիկը: Խնչու աղջիկ էր, բշտու, բայց այդ օրը ծիծառու էր պկսի իմ բայիկը: Եթե կարու մի բանից և նոր մետ միասին վերցնեց շուտական ու գնաց դպրոց: Շիճաւել էր ամբողջ մանապարտին, Բայրոյուն ու ձեռք բախահարուսով բաժան վեց նորից:

Դարդոցի դասերից մաս պետք է զնար երած երածական դպրոց: «Խաման երկրաշարժ... Խնչու» իմ բայիկին շրուեցիր գնակ երածական դպրոց: Չափ էր սիրոս իր ջրառակը, երազում էր վարժ նվազել որևէ երա, գոյց կտնիքը նվազել կոմիտուախ «Օք ին բանան», որ և կարու մինչդի իր բանական իշխու մինչդի կամ էր, միշտ նամ թշկուի, որ փրկել մարդ կանչ շատ կյանքիք:

Նարում իմ ամընդմաս դու նու, իօձ թվու է, թէ որ որ է նա կոնկրետ դուս զանգի կոնկրետ և տիսուր դարձած տուն դարձաց կոցին իր խնչական իշխու ու ծիծառու: Չափս երա, մինչ մեացել վկասականի տակ: Ինձ տեղափոխին էին նրան ու վիրահանու ձեռքու:

— Բայիկն, եթ ուժ ումենա յի աղջ պամին, ճրացքով կոր նախ թեզ մոտ, վմասված չեն թրուլս կրոնին աղջ ամբարտ ընտուանացին, որը կորեց քն մասուատ կրոնին թեզը: Քնացից միշտառի մնաց շուտակ, որը անմնա մնացել էր կոնա վեր դասարանի պահանանի կրոս: Անմն անման նրան նայի ին, իօձ թվու է, թէ նրա բանքը երգում են տիսուր՝ փակ պատշաճու, իսկ դու իհնանց շատ մեռու, մի փորբիկ շիքարարի տակ լուս եւ ու ուսում: «Խամբերին, մայրին, նամբերին...»:

— Բայիկն, եթ ուժ ումենա յի աղջ պամին, ճրացքով կոր նախ թեզ մոտ, վմասված չեն թրուլս կրոնին աղջ ամբարտ ընտուանացին, որը կորեց քն մասուատ կրոնին թեզը: Քնացից միշտառի մնաց շուտակ, որը անմնա մնացել էր կոնա վեր դասարանի պահանանի կրոս: Անմն անման նրան նայի ին, իօձ թվու է, թէ նրա բանքը երգում են տիսուր՝ փակ պատշաճու, իսկ դու իհնանց շատ մեռու, մի փորբիկ շիքարարի տակ լուս եւ ու ուսում: «Խամբերին, մայրին, նամբերին...»:



ՄԱՅՐ ՈՒ ՈՐՈՇՈՒՆԵՐ

## ՂԱԶԱՐՑԱՆ ԿԱՐԻՆԵ

ՈՒՂԻԱԲԻՆԻ (Ճնված 1984 թ)

Սիրեկի Կարինեն, դու մուացար կանքից, եր 25-ը, է դեռ չէր բոլորն: Խնչան երազանքների էիր նուստել, ինչ ծրագրեր ունենի որդիների մուսիր կապավոր: Կարի գործարանում աշխատող որ գործարներից շատերը իրենց մանկանացուն կնքեցին նոյն օրը, թեզ մնան: Խնկ ողջ մայրածքը մինչև օր միշուած ու միշուած նաև նաև: «Վարդար» բաղամասուն զբան նըլողու բնակարանի, որ այս բնակարանը ու տար ամպուն էր ընկերների նամար,



որտեղից անպակաս էին ծիծառական ու երաժշտությունը, զերեզման դարձավ թեզ և սրբամների նամար: Զար նիշառական նամբերը մայրա կմնա ապրումների, ձեզ ճանաշողների: Եղութան ԱՂԱՍԻԿ ԱԾՈՒ— ճնված 1985 թ.

Եղութան ՌՈՒԻԱԿ ԱԾՈՒ— ճնված 1986 թ.

Լուաշվի այս բայիկները պայտան էլ շնացրեցին ճաշակել կյանքը՝ իր բերկրամբով ու տիսուր պամերով: Դեռ շրացված, նրանք բառամեցին, ախար, սկիզբը վախանակ եղանակ եղանակ:



Անժեն ՂԱՐԻԲՅԱՆԻ ծրնի է 1932 բժականին: Խրան մեր բաղամում ճանաշում են շատ-շատերը, ուրան 28 տարի շարունակ երանական ճանապարհություններ են, մանկապատեզ ճանախող աններն ու երանց ծնողները: Այսօր է գործենիկեներ ակնածանենով ու ափսոսանով են հիշում Անժիկին. նա երե վաճյան խնուղու վրա գրություն մանկապատեզի արև միուրյան նախագանն էր, չենաներց, հմուտ աշխատող:

Մանկան աշխարհը սրա առանու ու ճարագան էր երան: Օժինակելի մայր ու սիրեված հարս էր նա բնա նիշում, ճաշտարար դատա վոր ու բարի խորհրդառ քուրու համար: Երա բարու բյունն անսահման էր, յաջ գործեր կատարելու կառու ու ուսում: «Խամբերին, մայրին, նամբերին...»:

Դեռ ինչան էին պետ յշապատի մարդկանց ու նամեն իրենց բնասանին, ուղի կապահական պատուիրյան ու շերմ վարվելակերպի շնորհիկ դարձավ այցելուների սիրեկին: Արժան երանակ ներ մնացին անկառաւ, ուրան ուղի գործեր՝ կիսառ...

Դեռ ինչան էին պետ յշապատի մարդկանց ու նամեն իրենց բնասանին, ուղի կապահական պատուիրյան ու շերմ վարվելակերպի շնորհիկ դարձավ այցելուների սիրեկին: Արժան երանակ ներ մնացին անկառաւ, ուրան ուղի գործեր՝ կիսառ...





*μm<sup>2</sup>* Ул.Пчуб (1980 г.).

ՈՍՀԿԻԿԱ ԱՎԵՑՑԻԳՐԱՆ ԱԼԵՔ-  
ՍՄԱՆՅԱՆԸ ճնշելի է 1952 բա-  
վարանին, ստվորել և ամփո-  
ռու է № 16 դպրոց, աշխատակ  
«Միկրոէլեկտրուչարժեք» զբան  
բանում որպես ճպող: Շա-  
ռուակը է խորհրդային բանա-  
կում, վերադարձել, երջանիկ  
ընտանիք կազմել: Ապրու-  
էր ստվորականի նման, զա-  
յերու նարնազատների և շնչեր  
ների սերն ու նարգամբը ներե  
երեխաների նայը էր և յուրա-  
քանչյուրի ներ յորովի իր  
կապված: Մերմանու էր ցո-  
րաց մեջ լայն ու բարին, աշ-  
խատում ցորաց դաստիարա-  
կել ճիշտ և դարձել հասարա-  
կությանը պիտանի մարդիկը:  
Բայց շատ թիւ բան հասցեց  
անձիկ: Զուտից իր ընակրո-  
սում երեք երեխաների ներ  
միտսին:

A black and white portrait of a woman with dark, wavy hair. She is wearing a light-colored, possibly white, blouse. Her gaze is directed towards the right side of the frame. The background is plain and light-colored. The entire portrait is enclosed within a decorative rectangular border.

ԱՐԹԵՎԱՅԻՌ, ԳՅՈՒԽՈՒԽՈՒ

(Uihlein's Sonnenblume)

Եվ մի Հայկանի՝  
Տոհմից Տոհոյան,  
Մի պարսկանոնի՝  
Տեսոյ Առայսակ,  
Քոնունին Շառու,  
Եղիշանուր ու  
Հոյիկ Շիշչյախոս  
Ու Անհավելու  
Խշար է Տաղել  
Գրից Խարեկյան  
Ու Խոազգիկու Երկուն  
Արակե բահատենձ՝  
Համիեր ուներ նա ու  
Ու մոյցանարու լուս  
Նա շատ էր սիրուն  
Ու լուս տառապան.  
Ճամ՝ է չկա...

Ասպ լուսաբացին,  
Որ գեկտեմբերյան յօրի սկիզբն էր,  
Այցի էր եկեղեց նաև իւ մասան.  
Իսկ նա տխուր էր,  
Այնպէ՞ս հաղածված.  
Եւադ էր տեսել  
Դեռ անցած զիշեր  
Ու մարք պատմել.  
Եւազն այսպիս էր  
— «Ես կանգնած եմ ձյունն կատարին  
Արտօնած լիռան,  
Իսկ պատիերն էի ուզում տեսել ես  
Գյումըի Շաղաթիս ու զաշտիս Նիրակ.  
Գյումըիս նման էր հեթիարի գարզի,  
Կարծես թէ յիներ նոկա արեգակ:  
Նիրակի զաշտաւ  
Մաղկահանեցս էր մի եղեմական.  
Բոյց էր խնկահում Գյումըիս պիրենանոյ  
Եր բուրառանեց:  
Լովում էր յուս մեղեղին թեժուշ  
Հնօրյա անեցից.

Մի բեմ էր բառու Շիրակն իմ ծաղկուն  
Արագածն ի վար,

Հայուն էր պերց առաջին կանչ  
Անձեր վաշար,  
Բայց վարագութեց թեմք Եփակի  
Սևարյան եզզան,  
Հմայումներ փախեցին լացի,  
Կանչեցին ցալով,  
Դաշտը բուրաստան դաշճավ բացեզեն,  
Հզնենի նարակ,  
Վառվում էր այնտեղ, նեծյալն հեղեղեն,  
Մի լույս պատահյակ.  
Եզ առածվում էր վարագույր ու...  
Փախչում էր մի կին նրից նկին,  
Կանչում ողբածակ.

— Հեյ, հասե՞ր, օգնե՞ր, ինչո՞ւ ե՞մ լոել,  
ինչո՞ւ ե՞մ կանգնել այդպիս անայլալ,  
Այս շե՞մ տեսնում ինչպիս են խառնվել  
Այս խենք գեհենում ծնյալ ու մեռյալ,  
Քաղաքն հռուսն էր զետի պես պպուր,  
Անձայն, անիշտրկայ,  
Ու դարձել էին շեն ները կարծես  
Հենակալոր ու ցափի տակ կը լիւծ...  
Սիրանոց մայր շատաց զործի,

Ասաց՝ շոտ կզամ  
Դու մի վախենա,  
Եւազ է, կի,  
Կանցեփ, կզեա,  
Դու հանգիստ մեա...  
Գեց հա մի տող՝  
«Տեր աստված, տուր ինձ չանդ հրաշունց...»  
Դրսում վայում էր  
Բույր զմբական,  
Փախցում էր հեռու  
Եր փայած մուսան...  
Հենքը համեմվեց,  
Ճկվեց, նմլվեց,  
Զեռնեում հահզամ  
Մի գրիշ մեաց...  
Կանչում էր վարից  
Մի ծայն հիմազուն.  
«Ո՞ւ Ե՞ի՛ւ, բայօս,  
Օռու եմ երզում»:  
Մայրն էր սպավու  
Ու մահացեա:

(Ծարունակելի)



Համահետիւններ՝ Ս. ԳՈՒԼՅԱՆ